

ย่อคำวินิจฉัยของคณะกรรมการพิจารณาความรับผิดทางแพ่ง

เรื่องเสร็จที่ สรพ. ๖๔/๒๕๕๖

สำนวนเลขที่ ๑๕/๕๓/๒๕๕๖ (มีมติครั้งที่ ๑๕/๒๕๕๖ วันพฤหัสบดีที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖)

ประเภทสำนวน ไม่ปฏิบัติตามกฎหมายหรือระเบียบ (การเงินการคลัง)

เรื่อง ส่วนราชการเบิกค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรมและค่าใช้จ่ายในการเดินทางไม่เป็นไปตามระเบียบ

สรุปข้อเท็จจริง สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาค ได้ตรวจสอบการใช้จ่ายเงินงบประมาณ ประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๖ ของสำนักงาน พบว่า มีการเบิกค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรม โครงการรณรงค์ A. เป็นเท็จ คิดเป็นเงินจำนวน ๙๑,๐๖๙ บาท และมีการเบิกค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการเป็นเท็จ คิดเป็นเงินจำนวน ๓๓,๑๒๒ บาท เป็นเหตุให้ทางราชการได้รับความเสียหายคิดเป็นเงินทั้งสิ้นจำนวน ๑๒๔,๑๙๑ บาท

ความเห็นของพนักงานสอบสวน -

ความเห็นของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิด เห็นว่า เจ้าหน้าที่ไม่ได้กระทำด้วยความจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง จึงไม่ต้องรับผิดชดใช้ค่าเสียหาย

คำวินิจฉัยสั่งการของผู้แต่งตั้ง เห็นชอบด้วยกับคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิด

ประเด็นที่พิจารณา มีเจ้าหน้าที่ผู้ใดต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ทางราชการหรือไม่ จำนวนเท่าใด

กฎหมายที่พิจารณา พระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙

คำวินิจฉัยของคณะกรรมการพิจารณาความรับผิดทางแพ่ง ตามสำนวนการสอบสวนข้อเท็จจริงปรากฏว่า เมื่อปีงบประมาณ ๒๕๕๖ สำนักงานได้ดำเนินการฝึกอบรมตามโครงการ A. และมีการเบิกค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการของเจ้าหน้าที่สำนักงาน ซึ่งสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคได้ตรวจสอบการใช้จ่ายเงินงบประมาณ ประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๖ ของสำนักงานแล้วพบว่า มีการเบิกค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรมตามโครงการ A. ปีงบประมาณ ๒๕๕๖ เป็นเท็จ คิดเป็นเงินจำนวน ๙๑,๐๖๙ บาท และมีการเบิกค่าใช้จ่ายในการเดินทางของนาย ส. หัวหน้าสำนักงาน และนาง ช. เจ้าหน้าที่บริหารงานธุรการเป็นเท็จ คิดเป็นเงินจำนวน ๓๓,๑๒๒ บาท เป็นเหตุให้ส่วนราชการได้รับความเสียหายคิดเป็นเงินจำนวนทั้งสิ้น ๑๒๔,๑๙๑ บาท (๙๑,๐๖๙ + ๓๓,๑๒๒) โดยปรากฏรายละเอียด ดังนี้

๑. กรณีเบิกค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรมตามโครงการ A. โดยไม่ถูกต้อง เป็นเงินจำนวน ๙๑,๐๖๙ บาท

จากข้อเท็จจริงปรากฏว่า ส่วนราชการได้อนุมัติงบประมาณปี ๒๕๕๖ ให้สำนักงาน เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินการโครงการ จำนวน ๔๑๖,๐๐๐ บาท โดยนาย ร. ตำแหน่งนักวิชาการ และนาย พ. ตำแหน่งนักวิชาการ หัวหน้ากลุ่ม เป็นผู้เสนอโครงการ เพื่อขออนุมัติดำเนินการ ในวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๖ มีผู้เข้ารับการอบรมจำนวน ๑,๒๐๐ คน ณ ศาลากลางจังหวัด ซึ่งนาย ส. ตำแหน่งหัวหน้าสำนักงาน (ในขณะนั้น) เป็นผู้อนุมัติโครงการ สำนักงานได้กำหนดฝึกอบรมตามโครงการดังกล่าวโดยมีรายละเอียดประมาณการค่าใช้จ่าย แบ่งเป็นค่าอาหารกลางวัน จำนวน ๑,๒๐๐ คน ๆ ละ ๖๐ บาท จำนวน ๑ มื้อเป็นเงินจำนวน ๗๒,๐๐๐ บาท ค่าอาหารว่างและเครื่องดื่ม จำนวน ๑,๒๐๐ คน ๆ ละ ๑๕ บาท/มื้อ จำนวน ๒ มื้อเป็นเงินจำนวน ๓๖,๐๐๐ บาท ค่ายานพาหนะ จำนวน ๑,๒๐๐ คน เป็นเงินจำนวน ๙๖,๐๐๐ บาท ค่าเช่าเต็นท์พร้อมติดตั้งรื้อถอน จำนวน ๒๐ หลัง เป็นเงินจำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท ค่าเช่าเก้าอี้ จำนวน ๑,๒๐๐ ตัว

เป็นเงินจำนวน ๓,๖๐๐ บาท ค่าจ้างเหมาตกแต่งสถานที่พร้อมทำความสะอาด เป็นเงินจำนวน ๒,๖๐๐ บาท ค่าจัดทำป้าย Cut Out จำนวน ๑ ป้าย พร้อมติดตั้งรื้อถอน เป็นเงินจำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท ค่าวัสดุสำนักงาน (สำหรับฝึกอบรม) จำนวน ๕ รายการ คือ แฟ้มใส่เอกสารพลาสติก ปากกา फिल्मถ่ายรูป กระดาษปกสี และกระดาษถ่ายเอกสาร เป็นเงินจำนวน ๑๙,๘๐๐ บาท รวม ๘ รายการ เป็นเงินจำนวนทั้งสิ้น ๒๗๐,๐๐๐ บาท ต่อมา สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาค ได้ตรวจสอบแล้วพบว่า นาย พ. เป็นผู้ยืมเงิน และจัดทำใบสำคัญ จำนวนเงินทั้งสิ้น ๒๐๔,๐๐๐ บาท ในรายการอาหารกลางวัน อาหารว่าง และเครื่องดื่ม และค่ายานพาหนะ ส่วนรายการค่าเช่าเต็นท์พร้อมติดตั้งรื้อถอน ค่าเช่าเก้าอี้ ค่าจ้างเหมาตกแต่งสถานที่พร้อมทำความสะอาด ค่าจัดทำป้าย Cut Out และค่าวัสดุสำนักงาน ให้เจ้าหน้าที่พัสดุประจำสำนักงานเป็นผู้ดำเนินการ จำนวนเงิน ๖๖,๐๐๐ บาท โดยในส่วนของรายการที่อยู่ในความรับผิดชอบของนาย พ. แยกเป็น ค่าอาหารกลางวัน จำนวน ๑,๒๐๐ คน ๑ มื้อ เป็นเงินจำนวน ๗๒,๐๐๐ บาท และค่าอาหารว่างและเครื่องดื่ม จำนวน ๑,๒๐๐ คน ๒ มื้อ เป็นเงินจำนวน ๓๖,๐๐๐ บาท มีนางสาว น. เป็นผู้รับเงินจากสำนักงาน เป็นเงิน ค่าอาหารกลางวัน จำนวน ๑,๒๐๐ คน ๑ มื้อ เป็นเงินจำนวน ๗๒,๐๐๐ บาท ค่าอาหารว่างและเครื่องดื่ม จำนวน ๑,๒๐๐ คน ๒ มื้อ เป็นเงินจำนวน ๓๖,๐๐๐ บาท ค่าพาหนะเหมาจ่าย มีผู้ลงลายมือชื่อรับเงิน จำนวน ๑,๒๐๐ คนๆ ละ ๘๐ บาท (จำนวน ๑๒ อำเภอ ๆ ละ ๑๐๐ คน) รวมเป็นเงินจำนวน ๙๖,๐๐๐ บาท มีนาง ท. นักวิชาการ เป็นผู้รับผิดชอบในการจ่ายเงินซึ่งเป็นลายลักษณ์อักษรและตัววาจา ส่วนการเบิกจ่าย ค่าจัดทำป้าย Cut Out จำนวน ๑ ป้าย พร้อมติดตั้งรื้อถอน เป็นเงินจำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท นั้น จากผลการตรวจสอบโดยให้นาย ว. ช่างโยธา 4 ได้ประมาณการค่าจัดทำตามรายละเอียดของสำนักงาน คิดเป็นเงิน จำนวน ๒๖,๑๔๑ บาท

จากการสอบถามเจ้าหน้าที่และผู้เข้าร่วมอบรมรวม ๑๒ อำเภอ ปรากฏว่า บุคคลส่วนใหญ่ ไม่ได้รับประทานอาหารกลางวัน ถ้าได้รับประทานอาหารจะเป็น อาหารกล่อง ราคาประมาณ ๒๐ - ๒๕ บาท และส่วนใหญ่ไม่ได้รับประทานของว่าง ถ้าได้รับประทานจะเป็นซาลาเปา ไม่มีใครได้รับแซนวิชแต่ได้รับน้ำดื่ม และน้ำส้มเกล็ดหิมะบ้าง น่าเชื่อว่า การเบิกจ่ายเงินในการดำเนินโครงการดังกล่าว เป็นค่าอาหารกลางวัน ที่สั่งจากร้านนางสาว น. ผู้รับเหมาทำอาหาร จำนวน ๕๐๐ กล่อง ๆ ละ ๒๕ บาท เป็นเงินจำนวน ๑๒,๕๐๐ บาท ค่าอาหารว่างที่นาง ท. สั่งเป็นซาลาเปาจากร้านซาลาเปาห้องเตี้ยจำนวน ๕๐๐ ลูก ๆ ละ ๕ บาท เป็นเงิน จำนวน ๒,๕๐๐ บาท น้ำแข็ง น้ำเปล่าเป็นขวด เป็นแก้วจากร้าน นาย C. เป็นเงินจำนวน ๕,๑๐๐ บาท รวมค่าอาหารว่างและค่าเครื่องดื่มเป็นเงินจำนวน ๒๐,๑๐๐ บาท และค่ายานพาหนะเป็นเงินจำนวน ๙๕,๕๐๐ บาท รวมค่าอาหารกลางวัน ค่าอาหารว่างค่าเครื่องดื่มและค่ายานพาหนะเป็นเงินจำนวน ๑๑๕,๖๐๐ บาท และในวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๔๗ สำนักงาน ส่งเงินคืนผู้เข้าอบรมที่เบิกซ้ำกับหน่วยงานอื่นจำนวน ๗ ราย เป็นเงิน จำนวน ๑,๑๙๐ บาท ดังนั้น จึงเหลือเงินค่าใช้จ่ายเป็นเงินจำนวน ๘๗,๒๑๐ บาท (๒๐๔,๐๐๐ - ๑๑๕,๖๐๐ - ๑,๑๙๐) และการจัดทำป้าย Cut Out ในราคาสูงกว่าที่ควรจะเป็นจำนวน ๓,๘๕๙ บาท (๓๐,๐๐๐ - ๒๖,๑๔๑) รวมเป็นเงินที่ทำให้ราชการเสียหายเป็นเงินจำนวน ๙๑,๐๖๙ บาท (๘๗,๒๑๐ + ๓,๘๕๙) และหลักฐาน การจ่ายเงินใบสำคัญเป็นบิลเงินสดค่าอาหารกลางวัน ค่าอาหารว่าง และค่าเครื่องดื่มของนาง น. ซึ่งไม่ถูกต้อง ตามระเบียบการเก็บรักษาเงินและการนำเงินส่งคลังของส่วนราชการ พ.ศ. ๒๕๒๐ ข้อ ๒๒ เนื่องจากใบสำคัญ ที่เป็นใบเสร็จรับเงินซึ่งผู้รับเงินออกให้ ไม่ระบุสถานที่อยู่หรือที่ทำการของผู้รับเงินและไม่มี การส่งคืนเงินยืม ที่เหลือภายในกำหนดระยะเวลาเป็นการไม่ปฏิบัติตามระเบียบดังกล่าว ข้อ ๖๒ (๓) ซึ่งพิจารณาการกระทำ และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องได้ ดังนี้

๑.๑ การเบิกค่าใช้จ่ายเป็นค่าอาหารกลางวัน ค่าอาหารว่าง ค่าเครื่องดื่ม และค่ายานพาหนะโดยไม่ถูกต้อง เป็นเงินจำนวน ๘๗,๒๑๐ บาท

๑) นาย พ. ขณะดำรงตำแหน่งนักวิชาการ 7v ทำหน้าที่หัวหน้ากลุ่ม เป็นผู้รับรองโครงการดังกล่าวตามที่นาย ร. ตำแหน่งนักวิชาการ 6v เป็นผู้เสนอและเป็นผู้ยืมเงินเพื่อดำเนินการตามโครงการ A. ในวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๔๖ เป็นเงินจำนวน ๒๐๔,๐๐๐ บาท รวมถึงจัดทำใบสำคัญและตรวจสอบหลักฐานเพื่อหักล้างเงินยืม โดยการหักล้างเงินยืมตามรายละเอียดของโครงการดังกล่าวระบุว่า ค่าอาหารกลางวัน จำนวน ๑,๒๐๐ คน ๑ มื้อ เป็นเงินจำนวน ๗๒,๐๐๐ บาท ค่าอาหารว่างและเครื่องดื่มจำนวน ๑,๒๐๐ คน ๒ มื้อ เป็นเงินจำนวน ๓๖,๐๐๐ บาท และค่ายานพาหนะ จำนวน ๑,๒๐๐ คน เป็นเงินจำนวน ๙๖,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินจำนวน ๒๐๔,๐๐๐ บาท ทั้งที่ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ในการฝึกอบรมตามโครงการ A. เจ้าหน้าที่สำนักงาน และผู้เข้าร่วมอบรมรวม ๑๒ อำเภอ ส่วนใหญ่ไม่ได้รับประทานอาหารกลางวัน ถ้าได้รับประทานอาหารจะเป็นอาหารกล่อง ราคาประมาณ ๒๐ - ๒๕ บาท และส่วนใหญ่ไม่ได้รับประทานของว่าง ถ้าได้รับประทานจะเป็นซาลาเปา ไม่มีใครได้รับแซนวิชแต่ได้รับน้ำดื่ม และน้ำส้มเกล็ดหิมะบ้าง จึงเห็นว่าการเบิกจ่ายเงินเป็นค่าอาหารกลางวันที่สั่งจากร้านนางสาว น. ผู้รับเหมาทำอาหารจำนวน ๕๐๐ กล่อง ๆ ละ ๒๕ บาท เป็นเงินจำนวน ๑๒,๕๐๐ บาท ค่าอาหารว่างที่นาง ท. สั่งเป็นซาลาเปาจากร้านซาลาเปาฮ่องเต้จำนวน ๕๐๐ ลูก ๆ ละ ๕ บาท เป็นเงินจำนวน ๒,๕๐๐ บาท น้ำแข็ง น้ำเปล่าเป็นขวด เป็นแก้วจากร้าน เป็นเงินจำนวน ๕,๑๐๐ บาท และค่ายานพาหนะเป็นเงินจำนวน ๙๕,๕๐๐ บาท รวมค่าอาหารกลางวัน ค่าอาหารว่าง ค่าเครื่องดื่มและค่ายานพาหนะ เป็นเงินจำนวน ๑๑๕,๖๐๐ บาท ซึ่งไม่เป็นไปตามรายละเอียดประมาณการค่าใช้จ่ายตามโครงการดังกล่าวและในวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๔๗ สำนักงาน ส่งเงินคืนผู้เข้าอบรมที่เบิกซ้ำกับหน่วยงานอื่นจำนวน ๗ ราย เป็นเงินจำนวน ๑,๑๙๐ บาท จึงเหลือเงินค่าใช้จ่ายที่ต้องนำส่งคืน เป็นเงินจำนวน ๘๗,๒๑๐ บาท (๒๐๔,๐๐๐ - ๑๑๕,๖๐๐ - ๑,๑๙๐) พฤติการณ์ถือเป็นการกระทำด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงเป็นเหตุให้ส่วนราชการได้รับความเสียหาย จึงให้นาย พ. รับผิดชอบเฉพาะในส่วนการกระทำของตนในอัตราร้อยละ ๓๐ ของเงินจำนวน ๘๗,๒๑๐ บาท คิดเป็นเงินจำนวน ๒๖,๑๖๓ บาท ตามนัยมาตรา ๑๐ ประกอบมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๔

๒) นาย ร. ขณะดำรงตำแหน่งนักวิชาการ 6v เป็นผู้รับผิดชอบและเขียนโครงการ A. เป็นผู้เสนอโครงการต่อ นาย พ. และทำหน้าที่ติดต่อจัดหาอาหารกลางวัน อาหารว่าง และเครื่องดื่ม รวมถึงทำหน้าที่รับรองเอกสารเกี่ยวกับการเบิกจ่ายเงิน โดยการหักล้างเงินยืม ตามรายละเอียดของโครงการดังกล่าวระบุว่า ค่าอาหารกลางวัน จำนวน ๑,๒๐๐ คน ๑ มื้อ เป็นเงินจำนวน ๗๒,๐๐๐ บาท ค่าอาหารว่างและค่าเครื่องดื่ม จำนวน ๑,๒๐๐ คน ๒ มื้อ เป็นเงินจำนวน ๓๖,๐๐๐ บาท และค่ายานพาหนะ จำนวน ๑,๒๐๐ คน เป็นเงินจำนวน ๙๖,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินจำนวน ๒๐๔,๐๐๐ บาท ทั้งที่ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ในการฝึกอบรมตามโครงการ A. เจ้าหน้าที่สำนักงาน และผู้เข้าร่วมอบรมรวม ๑๒ อำเภอ ส่วนใหญ่ไม่ได้รับประทานอาหารกลางวัน ถ้าได้รับประทานอาหารจะเป็นอาหารกล่อง ราคาประมาณ ๒๐ - ๒๕ บาท และส่วนใหญ่ไม่ได้รับประทานของว่าง ถ้าได้รับประทานจะเป็นซาลาเปา ไม่มีใครได้รับแซนวิชแต่ได้รับน้ำดื่ม และน้ำส้มเกล็ดหิมะบ้าง จึงเห็นว่าการเบิกจ่ายเงินเป็นค่าอาหารกลางวัน ที่สั่งจากร้านนางสาว น. ผู้รับเหมาทำอาหารจำนวน ๕๐๐ กล่อง ๆ ละ ๒๕ บาท เป็นเงินจำนวน ๑๒,๕๐๐ บาทค่าอาหารว่างที่นาง ท. สั่งเป็นซาลาเปาจากร้านซาลาเปาฮ่องเต้จำนวน ๕๐๐ ลูก ๆ ละ ๕ บาท เป็นเงินจำนวน ๒,๕๐๐ บาท น้ำแข็ง น้ำเปล่าเป็นขวด เป็นแก้วจากร้านนาย C. เป็นเงินจำนวน ๕,๑๐๐ บาท และค่ายานพาหนะเป็นเงินจำนวน ๙๕,๕๐๐ บาท รวมค่าอาหารกลางวัน ค่าอาหารว่าง ค่าเครื่องดื่ม และค่ายานพาหนะเป็นเงินจำนวน ๑๑๕,๖๐๐ บาท ซึ่งไม่เป็นไปตามรายละเอียดประมาณการค่าใช้จ่ายตามโครงการดังกล่าวและในวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๔๗ สำนักงานส่งเงินคืนผู้เข้าอบรมที่เบิกซ้ำกับหน่วยงานอื่นจำนวน ๗ ราย เป็นเงินจำนวน ๑,๑๙๐ บาท จึงเหลือเงินค่าใช้จ่ายที่ต้องนำส่งคืน เป็นเงินจำนวน ๘๗,๒๑๐ บาท (๒๐๔,๐๐๐ - ๑๑๕,๖๐๐ - ๑,๑๙๐) พฤติการณ์ถือเป็นการกระทำด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง

เป็นเหตุให้ส่วนราชการได้รับความเสียหาย จึงให้นาย ร. รับผิดชอบเฉพาะในส่วนการกระทำของตนในอัตรา ร้อยละ ๓๕ ของเงินจำนวน ๘๗,๒๑๐ บาท คิดเป็นเงินจำนวน ๓๐,๕๒๓.๕๐ บาท ตามนัยมาตรา ๑๐ ประกอบมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙

๓) นาง ท. ขณะดำรงตำแหน่งนักวิชาการ 6ว ได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบ เรื่องการจ่ายเงินโครงการ A. ทั้งเป็นลายลักษณ์อักษรและด้วยวาจา และทำหน้าที่รวบรวมเอกสารเกี่ยวกับการเบิกจ่ายเงินดังกล่าว โดยการหักล้างเงินยืมตามรายละเอียดของโครงการดังกล่าวระบุว่า ค่าอาหารกลางวัน จำนวน ๑,๒๐๐ คน ๑ มื้อ เป็นเงินจำนวน ๗๒,๐๐๐ บาท ค่าอาหารว่างและเครื่องดื่ม จำนวน ๑,๒๐๐ คน ๒ มื้อ เป็นเงินจำนวน ๓๖,๐๐๐ บาท และค่ายานพาหนะสำหรับเกษตรกร จำนวน ๑,๒๐๐ คน เป็นเงินจำนวน ๙๖,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินจำนวน ๒๐๔,๐๐๐ บาท ทั้งที่ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ในการฝึกอบรมตามโครงการ A. เจ้าหน้าที่สำนักงาน และผู้เข้าร่วมอบรมรวม ๑๒ อำเภอ ส่วนใหญ่ไม่ได้รับประทานอาหารกลางวัน ถ้าได้รับประทานอาหารจะเป็นอาหารกล่อง ราคาประมาณ ๒๐ - ๒๕ บาท และส่วนใหญ่ไม่ได้รับประทานของว่าง ถ้าได้รับประทานจะเป็นซาลาเปาไม่มีใครได้รับแซนวิชแต่ได้รับน้ำดื่มและน้ำส้มเกร็ดหิมะบ้าง จึงเห็นว่า การเบิกจ่ายเงินเป็นค่าอาหารกลางวัน ที่สั่งจากร้านนางสาว น. ผู้รับเหมาทำอาหาร จำนวน ๕๐๐ กล่อง ๆ ละ ๒๕ บาท เป็นเงินจำนวน ๑๒,๕๐๐ บาท ค่าอาหารว่างที่นาง ท. สั่งเป็นซาลาเปาจากร้านซาลาเปาห้องเตี้ยจำนวน ๕๐๐ ลูก ๆ ละ ๕ บาท เป็นเงินจำนวน ๒,๕๐๐ บาท น้ำแข็ง น้ำเปล่าเป็นขวดเป็นแก้วจากร้านนาย C. เป็นเงินจำนวน ๕,๑๐๐ บาท และค่ายานพาหนะเป็นเงินจำนวน ๙๕,๕๐๐ บาท รวมค่าอาหารกลางวัน ค่าอาหารว่าง ค่าเครื่องดื่ม และค่ายานพาหนะเป็นเงินจำนวน ๑๑๕,๖๐๐ บาท ซึ่งไม่เป็นไปตามรายละเอียดประมาณการค่าใช้จ่าย ตามโครงการดังกล่าว และในวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๔๗ สำนักงาน ส่งเงินคืนผู้เข้าอบรมที่เบิกซ้ำกับหน่วยงานอื่นจำนวน ๗ ราย เป็นเงินจำนวน ๑,๑๙๐ บาท ดังนั้น จึงเหลือเงินค่าใช้จ่ายที่ต้องนำส่งคืน เป็นเงินจำนวน ๘๗,๒๑๐ บาท (๒๐๔,๐๐๐ - ๑๑๕,๖๐๐ - ๑,๑๙๐) พฤติการณ์ถือเป็นการกระทำด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง เป็นเหตุให้ส่วนราชการได้รับความเสียหาย จึงให้นาง ท. รับผิดชอบเฉพาะในส่วนการกระทำของตนในอัตราร้อยละ ๓๕ ของเงินจำนวน ๘๗,๒๑๐ บาท คิดเป็นเงินจำนวน ๓๐,๕๒๓.๕๐ บาท ตามนัยมาตรา ๑๐ ประกอบมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙

๑.๒ การเบิกค่าจัดทำป้าย Cut Out พร้อมติดตั้งและรื้อถอน ขนาด ๔.๘ x ๑๔.๔ เมตร จำนวน ๑ ป้าย ในราคาสูงกว่าที่ควรจะเป็นจำนวน ๓,๘๕๙ บาท

ข้อเท็จจริงปรากฏว่า นาง ก. ขณะดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่การเงินและบัญชี 5 มีหน้าที่จัดทำฎีกาเบิกจ่ายเงิน และทำหน้าที่ในการจัดหาพัสดุ ตามโครงการ A. ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม โดยนาง ก. นำสเปกจัดทำ Cut Out ไปให้ร้าน A. กับร้าน B. ทำใบประมาณการหรือใบเสนอราคาส่งให้นาง ก. ซึ่งร้าน A. เสนอราคาต่ำกว่าร้าน B. นาง ก. จึงตกลงราคาจ้างกับร้าน A. ต่อมาเมื่อผู้รับจ้างได้จัดทำป้ายเสร็จสิ้นแล้ว นาง ก. จึงทำใบตรวจรับงานจ้าง แล้วนำไปให้คณะกรรมการตรวจรับงานจ้าง เพื่อตรวจสอบ จากนั้นนาง ก. ได้จัดทำฎีกาเบิกจ่ายเงิน ซึ่งตามรายละเอียดค่าจัดทำป้าย Cut Out โครงการ A. จำนวน ๑ ป้าย พร้อมติดตั้งรื้อถอนระบุเป็นเงินจำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท แต่ผลการตรวจสอบสืบสวนของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาค ปรากฏข้อเท็จจริงว่า นาย ว. ช่างโยธา 4 ได้ประมาณการค่าจัดทำตามรายละเอียดของสำนักงาน คิดเป็นเงินจำนวน ๒๖,๑๔๑ บาท จึงเป็นการจัดทำป้าย Cut Out ในราคาสูงกว่าที่ควรจะเป็นจำนวน ๓,๘๕๙ บาท (๓๐,๐๐๐ - ๒๖,๑๔๑) พฤติการณ์ถือเป็นการกระทำด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง เป็นเหตุให้ส่วนราชการได้รับความเสียหาย จึงให้นาง ก. รับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนเต็มจำนวน ๓,๘๕๙ บาท ตามนัยมาตรา ๑๐ ประกอบมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙

๒. การเบิกจ่ายเงินค่าใช้จ่ายในการเดินทางของนาย ส. หัวหน้าสำนักงานและนาง ช. เจ้าหน้าที่บริหารงานธุรการ ปีงบประมาณ ๒๕๔๖ โดยไม่ถูกต้อง เป็นเงินจำนวน ๓๓,๑๒๒ บาท

๒.๑) การเบิกค่าใช้จ่ายในการเดินทางของนาย ส. หัวหน้าสำนักงาน เป็นเงินจำนวน ๒๔,๕๒๒ บาท

จากข้อเท็จจริงปรากฏว่า เมื่อปีงบประมาณ ๒๕๔๖ สำนักงาน ได้มีการเบิกจ่ายค่าใช้จ่ายในการเดินทางของนาย ส. เป็นค่าน้ำมันเชื้อเพลิง และค่าที่พักซึ่งสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน ภูมิภาค ได้ตรวจสอบแล้วพบว่า จากรายละเอียดการเบิกจ่ายน้ำมันเชื้อเพลิงรถยนต์ ปีงบประมาณ ๒๕๔๖ โดยเปรียบเทียบกับบันทึกการใช้รถยนต์กับการเบิกน้ำมันเชื้อเพลิงจริง พบว่า น้ำมันเชื้อเพลิงที่เบิกมากกว่า ระยะทางที่ใช้รถยนต์ เนื่องจากสำนักงานเกษตรจังหวัดไม่จัดให้มีระบบการควบคุมการใช้รถยนต์ของทางราชการและการใช้น้ำมันเชื้อเพลิงไม่ระบุจำนวนลิตรที่อนุมัติให้ไปเติม จากการตรวจสอบปรากฏว่า มีการนำรถยนต์ของทางราชการเดินทางไปจังหวัดเชียงใหม่ จำนวน ๕ ครั้ง เบิกค่าน้ำมันเป็นเงินจำนวน ๓,๐๑๒ บาท และเดินทางไปกรุงเทพฯ จำนวน ๗ ครั้ง เบิกค่าน้ำมันเป็นเงินจำนวน ๕,๓๑๐ บาท รวมเป็นเงินจำนวนทั้งสิ้น ๘,๓๒๒ บาท (๓,๐๑๒ + ๕,๓๑๐) ซึ่งในวันที่เดินทางไปราชการและพักค้างปฏิบัติราชการอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่และกรุงเทพมหานครดังกล่าว กลับมีการเติมน้ำมันที่ปั๊ม โดยนาย ส. เป็นผู้สั่งจ่ายในใบสั่งจ่ายน้ำมัน และมีการเติมน้ำมันในเวลาราชการ คือ ๘.๓๐ - ๑๖.๓๐ น. และจากการตรวจสอบหลักฐานค่าเช่าที่พักของนาย ส. ในการเดินทางไปราชการที่จังหวัดเชียงใหม่ได้เบิกค่าเช่าที่พักโรงแรม จำนวน ๑๐ ครั้ง รวมเป็นเงินจำนวนทั้งสิ้น ๑๕,๓๐๐ บาท ซึ่งนาย ก. ตำแหน่งลูกจ้างประจำ พนักงานขับรถยนต์ ให้ถ้อยคำว่าการเดินทางไปราชการที่จังหวัดเชียงใหม่ นาย ก. และนาย ส. ได้พักค้างที่บ้านลูกเขยนาย ส. ที่แม่โจ้จังหวัดเชียงใหม่ ในปีงบประมาณ ๒๕๔๖ นาย ก. ไม่ทราบว่ามีการเบิกค่าเช่าที่พักของโรงแรม นาย ก. เคยเห็นนาย ส. แวะเข้าโรงแรมหลายครั้งโดยไม่ได้พักค้างที่โรงแรม แต่ไม่ทราบว่าเข้าไปทำอะไร โดยนาง ช. เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป จะเป็นผู้ทำรายงานการเดินทางไปราชการให้ทั้งของนาย ส. และของนาย ก. ซึ่งนาง ช. นำเอกสารมาให้นาย ก. ลงลายมือชื่อรับเงินทุกครั้ง โดยนาย ก. ไม่ได้ดูรายละเอียดว่าเบิกเงินไปไหนบ้าง นาย ก. ได้รับเงินค่าเบี้ยเลี้ยงจากนาง ป. เจ้าหน้าที่บริหารงานการเงินและบัญชี ส่วนค่าที่พักของนาย ส. และของนาย ก. ปรากฏว่า นาง ช. รับไปทั้งหมด ส่วนกรณีที่ นาง ศ. ผู้จัดการโรงแรม ให้ถ้อยคำว่าการเข้าพักที่โรงแรมจริงนั้น พยานบุคคลที่ นาง ศ. กล่าวอ้าง คือ นาย จ. เป็นผู้ลงทะเบียนรับการเข้าพักในโรงแรมได้เสียชีวิตไปแล้ว และผู้ลงลายมือชื่อในใบเสร็จรับเงินไม่ทราบว่าเป็นผู้ใด น่าจะเป็นลูกจ้างที่นาย จ. จ้างซึ่งได้ลาออกไปหมดแล้วไม่สามารถติดตามได้ รวมทั้งโรงแรมไม่ได้รับอนุญาตให้เป็นสถานประกอบการโรงแรมจากทางราชการ และไม่สามารถส่งมอบสำเนาเอกสารให้ตรวจสอบได้และนาย ส. ได้เบิกค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการโดยที่มีได้เดินทางไปราชการจริง คือ ในวันที่ ๒๔ - ๒๖ สิงหาคม ๒๕๔๖ เวลา ๑๓.๐๐ - ๒๑.๐๐ น. เบิกค่าใช้จ่ายเพื่อประชุมสัมมนาการประชุมผลเคลื่อนที่ (MU) เป็นเงินจำนวน ๙๐๐ บาท (เฉพาะเบี้ยเลี้ยง) ซึ่งนาย ต. นาย ล. นาย ข. และนาย ค. ผู้เข้าอบรมประชุมสัมมนาด้วย ต่างให้ถ้อยคำสอดคล้องกันว่า ไม่เห็นนาย ส. ในที่ประชุม และในบัญชีการลงลายมือชื่อของผู้เข้าอบรมไม่มีชื่อนาย ส. จึงเป็นการทำหลักฐานการจ่ายเงิน เกินกว่าความเป็นจริง กรณีถือเป็นการจงใจกระทำละเมิด เป็นเหตุให้ส่วนราชการได้รับความเสียหายเป็นเงินจำนวนทั้งสิ้น ๒๔,๕๒๒ บาท ซึ่งพิจารณาการกระทำและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องได้ ดังนี้

๑) นาย ส. ขณะดำรงตำแหน่งหัวหน้าสำนักงานในฐานะผู้บังคับบัญชา มีหน้าที่ปฏิบัติราชการและควบคุมดูแลการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ใต้บังคับบัญชาให้เป็นไปตามระเบียบของทางราชการ ข้อเท็จจริงปรากฏว่า นาย ส. นำรถยนต์ของทางราชการไปจังหวัดเชียงใหม่ จำนวน ๕ ครั้ง เบิกค่าน้ำมันเป็นเงินจำนวน ๓,๐๑๒ บาท และไปกรุงเทพมหานคร จำนวน ๗ ครั้ง เบิกค่าน้ำมัน เป็นเงินจำนวน ๕,๓๑๐ บาท รวมเป็นเงินจำนวนทั้งสิ้น ๘,๓๒๒ บาท (๓,๐๑๒ + ๕,๓๑๐) ซึ่งในวันที่เดินทางไปราชการและพักค้าง

ปฏิบัติราชการอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่และกรุงเทพมหานคร ดังกล่าว กลับมีการสั่งเติมน้ำมันที่ปั๊ม โดยนาย ส. เป็นผู้สั่งจ่ายในใบสั่งจ่ายน้ำมัน และมีการเติมน้ำมันในเวลาราชการ คือ ๘.๓๐ - ๑๖.๓๐ น. ความเสียหายดังกล่าว เกิดจากการที่นาย ส. ไม่จัดระบบควบคุมการใช้รถยนต์ของทางราชการและการใช้น้ำมันเชื้อเพลิงให้เป็นไปโดยถูกต้อง การที่นาย ส. ลงลายมือชื่อสั่งจ่ายน้ำมันไว้ล่วงหน้าให้กับเจ้าหน้าที่การเงินไว้ครั้งละหลายๆ ฉบับ โดยมีได้ลงวันที่ และหมายเลขรถยนต์ไว้ โดยอ้างว่าเพื่อนำไปให้กับเจ้าหน้าที่เมื่อมีกรณีงานเร่งด่วนที่ต้องใช้รถยนต์ของทางราชการเพื่อไปราชการ จึงเป็นเหตุผลที่ไม่อาจรับฟังได้ และนาย ส. ได้เบิกค่าเช่าที่พักโรงแรม จำนวน ๑๐ ครั้ง รวมเป็นเงินจำนวนทั้งสิ้น ๑๕,๓๐๐ บาท โดยที่ไม่ได้เข้าพักจริง นอกจากนี้ นาย ส. ได้เบิกค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการโดยที่มิได้เดินทางไปราชการจริง คือ ในวันที่ ๒๔ - ๒๖ สิงหาคม ๒๕๔๖ เวลา ๑๓.๐๐ - ๒๑.๐๐ น. เบิกค่าใช้จ่ายเพื่อประชุมสัมมนาการประเมินผลเคลื่อนที่(MU) เป็นเงินจำนวน ๙๐๐ บาท (เฉพาะเบี้ยเลี้ยง) รวมความเสียหาย เป็นเงินจำนวนทั้งสิ้น ๒๔,๕๒๒ บาท (๘,๓๒๒ + ๑๕,๓๐๐ + ๙๐๐) กรณีถือเป็นการจงใจกระทำละเมิด เป็นเหตุให้ส่วนราชการความเสียหาย จึงให้นาย ส. รับผิดชอบใช้เต็มจำนวน ๒๔,๕๒๒ บาท ตามนัยมาตรา ๑๐ ประกอบมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙

๒) เจ้าหน้าที่ผู้ทำหน้าที่เบิกจ่ายเงินค่าใช้จ่ายในการเดินทางของนาย ส. โดยเจ้าหน้าที่ผู้ทำหน้าที่เบิกจ่ายเงินดังกล่าวจะต้องตรวจสอบหลักฐานประกอบการเบิกจ่ายเงินให้ถูกต้องตามระเบียบก่อนการเบิกจ่ายเงิน ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ในวันที่นาย ส. เดินทางไปราชการและพักค้างปฏิบัติราชการอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่และกรุงเทพฯ ซึ่งมีการเบิกค่าน้ำมันเป็นเงินจำนวน ๘,๓๒๒ บาท แต่ปรากฏว่ามีการสั่งเติมน้ำมันที่ปั๊มในเวลาราชการ คือ ๘.๓๐ - ๑๖.๓๐ น. และในการเบิกจ่ายเงินค่าที่พักโรงแรมของนาย ส. จำนวน ๑๐ ครั้งโดยไม่ปรากฏเอกสารการเข้าพักโรงแรมดังกล่าว เป็นเงินจำนวน ๑๕,๓๐๐ บาท และมีการเบิกค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการของนาย ส. โดยที่มิได้เดินทางไปราชการจริง คือ ในวันที่ ๒๔ - ๒๖ สิงหาคม ๒๕๔๖ เวลา ๑๓.๐๐ - ๒๑.๐๐ น. เบิกค่าใช้จ่ายเพื่อประชุมสัมมนาการประเมินผลเคลื่อนที่ (MU) เป็นเงินจำนวน ๙๐๐ บาท (เฉพาะเบี้ยเลี้ยง) รวมความเสียหายเป็นเงินจำนวนทั้งสิ้น ๒๔,๕๒๒ บาท (๘,๓๒๒ + ๑๕,๓๐๐ + ๙๐๐) การที่เจ้าหน้าที่ผู้ทำหน้าที่เบิกจ่ายเงินไม่ได้ตรวจสอบเอกสารหลักฐานการเบิกจ่ายให้ถูกต้องครบถ้วน และไม่ได้พักค้าง หรือระงับการเบิกจ่ายเงินดังกล่าวแต่อย่างใด พฤติการณ์ถือเป็นการกระทำด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง เป็นเหตุให้ส่วนราชการได้รับความเสียหาย จึงให้เจ้าหน้าที่ผู้ทำหน้าที่เบิกจ่ายเงินรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนในอัตราร้อยละ ๖๐ ของเงินจำนวน ๒๔,๕๒๒ บาท คิดเป็นเงินจำนวน ๑๔,๗๑๓.๒๐ บาท ตามนัยมาตรา ๑๐ ประกอบมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙

๓) เจ้าหน้าที่ผู้อนุมัติการเบิกจ่ายเงินค่าใช้จ่ายในการเดินทางของนาย ส. โดยเจ้าหน้าที่ผู้ทำหน้าที่อนุมัติการเบิกจ่ายเงินดังกล่าวจะต้องตรวจสอบหลักฐานประกอบการเบิกจ่ายเงินให้ถูกต้องตามระเบียบก่อนอนุมัติเบิกจ่ายเงิน ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ในวันที่นาย ส. เดินทางไปราชการและพักค้างปฏิบัติราชการอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่และกรุงเทพฯ ซึ่งมีการเบิกค่าน้ำมันเป็นเงินจำนวน ๘,๓๒๒ บาท แต่ปรากฏว่ามีการสั่งเติมน้ำมันที่ปั๊ม ในเวลาราชการ คือ ๘.๓๐ - ๑๖.๓๐ น. และในการเบิกจ่ายเงินค่าที่พักโรงแรมของนาย ส. จำนวน ๑๐ ครั้ง โดยไม่ปรากฏเอกสารการเข้าพักโรงแรมดังกล่าว เป็นเงินจำนวน ๑๕,๓๐๐ บาท และมีการเบิกค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการของนาย ส. โดยที่มิได้เดินทางไปราชการจริง คือ ในวันที่ ๒๔ - ๒๖ สิงหาคม ๒๕๔๖ เวลา ๑๓.๐๐ - ๒๑.๐๐ น. เบิกค่าใช้จ่ายเพื่อประชุมสัมมนาการประเมินผลเคลื่อนที่ (MU) เป็นเงินจำนวน ๙๐๐ บาท (เฉพาะเบี้ยเลี้ยง) รวมความเสียหายเป็นเงินจำนวนทั้งสิ้น ๒๔,๕๒๒ บาท (๘,๓๒๒ + ๑๕,๓๐๐ + ๙๐๐) การที่เจ้าหน้าที่ผู้ทำหน้าที่อนุมัติการเบิกจ่ายเงินไม่ได้ตรวจสอบเอกสารหลักฐานการเบิกจ่ายให้ถูกต้องครบถ้วน และไม่ได้สั่งระงับการเบิกจ่ายเงินดังกล่าวแต่อย่างใด

พฤติการณ์ถือเป็นการกระทำด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง เป็นเหตุให้ส่วนราชการได้รับความเสียหายจึงให้เจ้าหน้าที่ผู้ทำหน้าที่อนุมัติการเบิกจ่ายเงินรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนในอัตราร้อยละ ๔๐ ของเงินจำนวน ๒๔,๕๒๒ บาท คิดเป็นเงินจำนวน ๙,๘๐๘ .๘๐ บาท ตามนัยมาตรา ๑๐ ประกอบมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙

๒.๒) การเบิกค่าใช้จ่ายในการเดินทางของนาง ช. เป็นเงินจำนวน ๘,๖๐๐ บาท

ข้อเท็จจริงปรากฏว่าเมื่อปีงบประมาณ ๒๕๔๖ สำนักงานได้มีการเบิกจ่ายค่าใช้จ่ายในการเดินทางของนาง ช. เป็นค่าน้ำมันเชื้อเพลิงและค่าที่พัก ซึ่งสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคได้ตรวจสอบการใช้จ่ายเงินงบประมาณ ประจำปีงบประมาณ ๒๕๔๖ ของสำนักงาน แล้วพบว่า ในการเดินทางไปราชการที่กรุงเทพมหานคร และต่างจังหวัด นาง ช. นำหลักฐานการจ่ายเงินค่าน้ำมันที่ปั้มน้ำมันมาเบิกจำนวน ๒ ครั้ง เป็นเงินจำนวน ๑,๒๐๐ บาท คือ วันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ เป็นเงินจำนวน ๖๐๐ บาท และวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๔๖ เป็นเงินจำนวน ๖๐๐ บาท ซึ่งนาย ก. พนักงานขับรถ และนาย พ. ยืนยันว่า ถ้าไปราชการกรุงเทพมหานคร ต้องเติมน้ำมันเต็มถังก่อนเดินทางและเติมเที่ยวกลับที่จังหวัดพระนครศรีอยุธยา และไม่เคยเติมน้ำมันที่จังหวัดนครสวรรค์ประกอบกับวันเดินทางไปราชการต่างจังหวัดมีหลักฐานการเติมน้ำมันที่ปั้ม ซึ่งจากการทดสอบรถยนต์ ที่ใช้ในการเดินทางไปราชการ พบว่า ระยะทาง ๘.๖๓ กิโลเมตรใช้น้ำมัน ๑ ลิตร ระยะทางพิจิตร-นครสวรรค์ ประมาณ ๑๐๐ กว่ากิโลเมตร เมื่อเติมน้ำมันเต็มถังจากจังหวัดพิจิตร ประมาณ 60 ลิตร เมื่อถึงจังหวัดนครสวรรค์จะใช้น้ำมันเพียง ๑๐ ลิตรกว่า จากหลักฐานการเติมน้ำมันของนาง ช. ปรากฏว่า มีการเติมน้ำมันอีกประมาณ ๓๐ - ๔๐ ลิตร จึงไม่น่าเชื่อว่าบิลน้ำมันดังกล่าวเป็นบิลที่เติมน้ำมันเพื่อนำรถราชการไปราชการจริง จึงเป็นการเบิกค่าน้ำมันเชื้อเพลิงสูงเกินความเป็นจริงเป็นเงินจำนวน ๑,๒๐๐ บาท และนาง ช. ได้นำหลักฐานค่าเช่าที่พักจากโรงแรมมาประกอบการเบิกจ่ายค่าเช่าที่พักสำหรับตนเองและนาย ก. แต่ไม่ได้พักจริงและเดินทางโดยรถยนต์ มีนาย ก. เป็นพนักงานขับรถยนต์ จำนวน ๔ ครั้ง คือ วันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๔๕ เป็นเงินจำนวน ๒,๗๐๐ บาท วันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๔๖ เป็นเงินจำนวน ๑,๖๐๐ บาท วันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๔๖ เป็นเงิน จำนวน ๑,๖๐๐ บาท และ วันที่ ๒๑ - ๒๓ กันยายน ๒๕๔๖ เป็นเงินจำนวน ๑,๒๐๐ บาท รวมเป็นเงินจำนวนทั้งสิ้น ๗,๑๐๐ บาท ซึ่งขัดกับหลักฐานการใช้รถยนต์ว่า มีการปฏิบัติงานอยู่ที่จังหวัด พ. ซึ่งนาย ก. ยืนยันว่าตนไม่เคยพักที่โรงแรม โดยนาง ช. เป็นผู้จัดทำรายงานการเดินทาง และนาง ช. ได้เบิกค่าใช้จ่ายเดินทางไปราชการ เป็นค่าเบี้ยเลี้ยง จำนวน ๓๐๐ บาท ทั้งที่ปฏิบัติงานอยู่ที่สำนักงาน โดยเขียนรายงานการเดินทางไปราชการกรุงเทพมหานคร เพื่อสอบคัดเลือกเลื่อนระดับให้สูงขึ้น โดยใช้รถยนต์หมายเลขทะเบียน xx xxxx ในวันที่ ๑๓ - ๑๕ กันยายน ๒๕๔๖ ออกเดินทางในวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๔๖ เวลา ๑๓.๐๐ น. เดินทางกลับวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๖ เวลา ๒๐.๐๐ น. โดยนาง ป. ผู้ร่วมงานยืนยันว่าในวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๖ นาง ช. มาปฏิบัติงานที่สำนักงาน และนาย ก. ลงชื่อมาปฏิบัติงานในวันดังกล่าวด้วย และมีหลักฐานยืนยันว่า นาย ก. ไปถอนเงินจากธนาคาร และขับรถยนต์คันดังกล่าวไปราชการกับนาย ส. ที่จังหวัด ช. จึงเป็นการทำหลักฐานการจ่ายเกินกว่าความเป็นจริง กรณีถือเป็นการจงใจกระทำละเมิด เป็นเหตุให้ส่วนราชการได้รับความเสียหายเป็นเงินจำนวน ๘,๖๐๐ บาท (๑,๒๐๐ + ๗,๑๐๐ + ๓๐๐) ซึ่งพิจารณาการกระทำและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องได้ ดังนี้

๑) นาง ช. ขณะดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป สำนักงาน นาง ช. นำหลักฐานการจ่ายเงินค่าน้ำมันที่ปั้มน้ำมัน มาเบิกจำนวน ๒ ครั้ง เป็นเงิน จำนวน ๑,๒๐๐ บาท คือ วันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ เป็นเงินจำนวน ๖๐๐ บาท และวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๔๖ เป็นเงินจำนวน ๖๐๐ บาท ซึ่งเป็นการเบิกค่าน้ำมันเชื้อเพลิงสูงเกินความเป็นจริงโดยปราศจากเหตุผลความจำเป็น และนาง ช.

ได้นำหลักฐานค่าเช่าที่พักจากโรงแรม มาประกอบการเบิกจ่ายค่าเช่าที่พักสำหรับตนเอง และนาย ก. พนักงานขับรถยนต์ จำนวน ๔ ครั้ง คือ วันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๕ เป็นเงินจำนวน ๒,๗๐๐ บาท วันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๕๖ เป็นเงินจำนวน ๑,๖๐๐ บาท วันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๖ เป็นเงินจำนวน ๑,๖๐๐ บาท และ วันที่ ๒๑ - ๒๓ กันยายน ๒๕๕๖ เป็นเงินจำนวน ๑,๒๐๐ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้นจำนวน ๗,๑๐๐ บาท ซึ่งขัดกับหลักฐานการใช้รถยนต์ว่า มีการปฏิบัติงานอยู่ที่จังหวัด พ. และนาง ช. ได้เบิกค่าใช้จ่ายเดินทางไปราชการเป็นค่าเบี้ยเลี้ยง จำนวน ๓๐๐ บาท ทั้งที่ปฏิบัติงานอยู่ที่สำนักงาน โดยเขียนรายงานการเดินทางไปราชการกรุงเทพมหานคร เพื่อสอบคัดเลือกเลื่อนระดับให้สูงขึ้นโดยใช้รถยนต์หมายเลขทะเบียน xx xxxx ในวันที่ ๑๓ - ๑๕ กันยายน ๒๕๕๖ ออกเดินทาง ในวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๕๖ เวลา ๑๓.๐๐ น. เดินทางกลับวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๕๖ เวลา ๒๐.๐๐ น. แต่ปรากฏว่าในวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๕๖ นาง ช. มาปฏิบัติงานที่สำนักงาน และนาย ก. พนักงานขับรถยนต์ลงชื่อมาปฏิบัติงานในวันดังกล่าวด้วย และนาย ก. ไปถอนเงินจากธนาคาร และขับรถยนต์คันดังกล่าวไปราชการกับนาย ส. ที่จังหวัด ช. รวมความเสียหาย เป็นเงินจำนวนทั้งสิ้น ๘,๖๐๐ บาท (๑,๒๐๐ + ๗,๑๐๐ + ๓๐๐) กรณีถือเป็นการจงใจกระทำละเมิด เป็นเหตุให้ส่วนราชการได้รับความเสียหาย จึงให้นาง ช. รับผิดชอบใช้เต็มจำนวน ๘,๖๐๐ บาท ตามนัยมาตรา ๑๐ ประกอบมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙

๒) เจ้าหน้าที่ผู้ทำหน้าที่เบิกจ่ายเงินค่าใช้จ่ายในการเดินทางของนาง ช. โดยเจ้าหน้าที่ผู้ทำหน้าที่เบิกจ่ายเงินดังกล่าวจะต้องตรวจสอบหลักฐานประกอบการเบิกจ่ายเงินให้ถูกต้องตามระเบียบก่อนการเบิกจ่ายเงิน ข้อเท็จจริงปรากฏว่า นาง ช. นำหลักฐานการจ่ายเงินค่าน้ำมันที่ปั้มน้ำมันมาเบิกจำนวน ๒ ครั้ง เป็นเงิน จำนวน ๑,๒๐๐ บาท คือ วันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ เป็นเงินจำนวน ๖๐๐ บาท และวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๕๖ เป็นเงินจำนวน ๖๐๐ บาท ซึ่งเป็นการเบิกค่าน้ำมันเชื้อเพลิงสูงเกินความเป็นจริง และนาง ช. ได้นำหลักฐาน ค่าเช่าที่พักจากโรงแรม มาประกอบการเบิกจ่ายค่าเช่าที่พักสำหรับตนเอง และนาย ก. พนักงานขับรถ จำนวน ๔ ครั้ง คือ วันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๕ เป็นเงินจำนวน ๒,๗๐๐ บาท วันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๕๖ เป็นเงินจำนวน ๑,๖๐๐ บาท วันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๖ เป็นเงินจำนวน ๑,๖๐๐ บาท และวันที่ ๒๑ - ๒๓ กันยายน ๒๕๕๖ เป็นเงินจำนวน ๑,๒๐๐ บาท รวมเป็นเงินจำนวนทั้งสิ้น ๗,๑๐๐ บาท ซึ่งขัดกับหลักฐานการใช้รถยนต์ว่า มีการปฏิบัติงานอยู่ที่จังหวัด พ. และนาง ช. ได้เบิกค่าใช้จ่ายเดินทางไปราชการเป็นค่าเบี้ยเลี้ยง จำนวน ๓๐๐ บาท ทั้งที่ปฏิบัติงานอยู่ที่สำนักงาน โดยเขียนรายงานการเดินทางไปราชการกรุงเทพมหานครเพื่อสอบคัดเลือกเลื่อนระดับให้สูงขึ้น โดยใช้รถยนต์หมายเลขทะเบียน xx xxx ในวันที่ ๑๓ - ๑๕ กันยายน ๒๕๕๖ ออกเดินทางในวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๕๖ เวลา ๑๓.๐๐ น. เดินทางกลับวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๕๖ เวลา ๒๐.๐๐ น. ทั้งที่ในวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๕๖ นาง ช. มาปฏิบัติงานที่สำนักงาน และนาย ก. พนักงานขับรถยนต์ลงชื่อมาปฏิบัติงานในวันดังกล่าวด้วย และนาย ก. ไปถอนเงินจากธนาคาร และขับรถยนต์คันดังกล่าวไปราชการกับนาย ส. ที่จังหวัด ช. รวมความเสียหายเป็นเงินจำนวนทั้งสิ้น ๘,๖๐๐ บาท (๑,๒๐๐ + ๗,๑๐๐ + ๓๐๐) การที่เจ้าหน้าที่ผู้ทำหน้าที่อนุมัติการเบิกจ่ายเงินไม่ได้ตรวจเอกสารหลักฐานให้ถูกต้องครบถ้วน และไม่ได้ทักท้วงหรือสั่งระงับการเบิกจ่ายเงินดังกล่าวแต่อย่างใด พฤติการณ์ถือเป็นการกระทำด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง เป็นเหตุให้ส่วนราชการได้รับความเสียหาย จึงให้เจ้าหน้าที่ผู้ทำหน้าที่อนุมัติการเบิกจ่ายเงินรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนในอัตราร้อยละ ๖๐ ของเงินจำนวน ๘,๖๐๐ บาท คิดเป็นเงินจำนวน ๕,๑๖๐ บาท ตามนัยมาตรา ๑๐ ประกอบมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙

๓) เจ้าหน้าที่ผู้อนุมัติการเบิกจ่ายเงินค่าใช้จ่ายในการเดินทางของนาง ช. โดยเจ้าหน้าที่ผู้ทำหน้าที่ผู้อนุมัติการเบิกจ่ายเงินดังกล่าวจะต้องตรวจสอบหลักฐานประกอบการเบิกจ่ายเงินให้ถูกต้องตามระเบียบก่อนอนุมัติเบิกจ่ายเงิน ข้อเท็จจริงปรากฏว่า นาง ช. นำหลักฐานการจ่ายเงินค่าน้ำมันที่ปั้มน้ำมัน มาเบิกจำนวน ๒ ครั้ง เป็นเงินจำนวน ๑,๒๐๐ บาท คือ วันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ เป็นเงินจำนวน ๖๐๐ บาท และวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๔๖ เป็นเงินจำนวน ๖๐๐ บาท ซึ่งเป็นการเบิกค่าน้ำมันเชื้อเพลิงสูงเกินความเป็นจริง และนาง ช. ได้นำหลักฐานค่าเช่าที่พักจากโรงแรม มาประกอบการเบิกจ่ายค่าเช่าที่พักสำหรับตนเอง และนาย ก. พนักงานขับรถ จำนวน ๔ ครั้ง คือ วันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๔๕ เป็นเงินจำนวน ๒,๗๐๐ บาท วันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๔๖ เป็นเงินจำนวน ๑,๖๐๐ บาท วันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๔๖ เป็นเงินจำนวน ๑,๖๐๐ บาท และ วันที่ ๒๑ - ๒๓ กันยายน ๒๕๔๖ เป็นเงินจำนวน ๑,๒๐๐ บาท รวมเป็นเงินจำนวนทั้งสิ้น ๗,๑๐๐ บาท ซึ่งขัดกับหลักฐานการใช้รถยนต์ว่า มีการปฏิบัติงานอยู่ที่จังหวัด พ. และนาง ช. ได้เบิกค่าใช้จ่ายเดินทางไปราชการเป็นค่าเบี้ยเลี้ยงจำนวน ๓๐๐ บาท ทั้งที่ปฏิบัติงานอยู่ที่สำนักงานเกษตรจังหวัดโดยเขียนรายงานการเดินทางไปราชการกรุงเทพมหานครเพื่อสอบคัดเลือกเลื่อนระดับให้สูงขึ้น โดยใช้รถยนต์หมายเลขทะเบียน xx xxxx ในวันที่ ๑๓ - ๑๕ กันยายน ๒๕๔๖ ออกเดินทางในวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๔๖ เวลา ๑๓.๐๐ น. เดินทางกลับวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๖ เวลา ๒๐.๐๐ น. ทั้งที่ในวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๖ นาง ช. มาปฏิบัติงานที่สำนักงาน และนาย ก. พนักงานขับรถยนต์ลงชื่อมาปฏิบัติงานในวันดังกล่าวด้วย และนาย ก. ไปถอนเงินจากธนาคาร และขับรถยนต์คันดังกล่าวไปราชการกับนาย ส. ที่จังหวัด ช. รวมความเสียหายเป็นเงินจำนวนทั้งสิ้น ๘,๖๐๐ บาท (๑,๒๐๐ + ๗,๑๐๐ + ๓๐๐) การที่เจ้าหน้าที่ผู้ทำหน้าที่ผู้อนุมัติการเบิกจ่ายเงินไม่ได้ตรวจเอกสารหลักฐานการเบิกจ่ายให้ถูกต้องครบถ้วน และไม่ได้รับแจ้งการเบิกจ่ายเงินดังกล่าวแต่อย่างใด พฤติการณ์ถือเป็นการกระทำด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง เป็นเหตุให้ส่วนราชการได้รับความเสียหาย จึงให้เจ้าหน้าที่ผู้ทำหน้าที่ผู้อนุมัติการเบิกจ่ายเงินรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนในอัตราร้อยละ ๔๐ ของเงินจำนวน ๘,๖๐๐ บาท คิดเป็นเงินจำนวน ๓,๔๔๐ บาท ตามนัยมาตรา ๑๐ ประกอบมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙

หากส่วนราชการได้รับเงินชดเชยคืนจากนาย ส. หัวหน้าสำนักงาน และนาง ช. เมื่อนำมารวมกับจำนวนเงินที่เจ้าหน้าที่ผู้ทำหน้าที่เบิกจ่ายเงิน และเจ้าหน้าที่ผู้อนุมัติการเบิกจ่ายเงินค่าใช้จ่ายในการเดินทางของบุคคลทั้งสองได้ชดเชยไว้เกินจำนวนความเสียหาย ก็ให้คืนเงินส่วนที่ได้รับชำระไว้เกินให้แก่เจ้าหน้าที่ผู้ทำหน้าที่เบิกจ่ายเงินและเจ้าหน้าที่ผู้อนุมัติการเบิกจ่ายเงินค่าใช้จ่ายในการเดินทางของบุคคลทั้งสองตามสัดส่วนแห่งความรับผิดและที่ได้รับชำระไว้ของแต่ละคน

เนื่องจากการสอบสวนเรื่องนี้มิได้สอบปากคำเจ้าหน้าที่ผู้ทำหน้าที่เบิกจ่ายเงิน และเจ้าหน้าที่ผู้อนุมัติการเบิกจ่ายเงินค่าใช้จ่ายในการเดินทางของนาย ส. และนาง ช. จึงขอให้ส่วนราชการให้โอกาสเจ้าหน้าที่ดังกล่าวได้ชี้แจงข้อเท็จจริงและโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานอย่างเพียงพอและเป็นธรรมตามระเบียบของทางราชการ ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ก่อนออกคำสั่งเรียกให้ใช้ค่าสินไหมทดแทน และหากปรากฏข้อเท็จจริงหรือพยานหลักฐานใดที่จะทำให้ความเห็นของกระทรวงการคลังเปลี่ยนแปลงไปก็ให้ส่งเรื่องให้กระทรวงการคลังพิจารณาอีกครั้งหนึ่ง

ผู้ย่อ นายชรัมภ์ โชติอาภรณ์ นิติกรชำนาญการ
ผู้ตรวจ นางพรทิพย์ บันไดเพชร นิติกรชำนาญการพิเศษ

